

VERMES NIKOLETT

Gondolatok egy szatyor körül

Idesétáltam a Kossuth térre. Letettem magam,
mint egy szatyrot, ahogy mondani szokták.
Csak állok itt és hagyom, hogy táncoltasson
a szél, igaz csak a szőke hajammal bír.

A szatyor levegőt kapott, kilyukadt a bal
sarkánál. Véletlenül megszúrtam a rózsával,
amit tőled kaptam. Aminek okán most egyedül
állok péntek délután a Kossuth szobránál.

Most átfúj rajtam a szél, remélem, hogy felkap.

A mások hibáztatása

Bárcsak szóltam volna annak a buszsofőrnek,
hogy várjon még. Az idegen német lány még
a bokorban pisil. Hideg van kint. Síeléshez épp
jó idő.

Bárcsak lett volna elég lélekjelenlétem, hogy
hangosan előre szóljak: Please don't go!
Vagy valami ilyesmi. Megértette volna ezt is
a buszsofőr.

Bárcsak ki tudnám verni a fejből szőke
haját, norvégmintás pulcsiját, Ugg bakancsát,
a kedvességét. Miattam maradt a semmi
közepén.

Bárcsak a többi utas fent lett volna és helyettem
cselekedtek volna. Akkor nem maradna a német
lány egy hóval betakart végzetes éjjel fagyos
peremén.